

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 4.

1. mars 1941.

13. årgang.

Misjonsarbeidet i China.

Kjære misjonsvenner!

Guds dyrebare fred!

— «Godt nytt år» 1941! —

— «Herren skal lede deg all tid!» —
(Esaias 58, 11).

— Hvilken velsignet årshilsen fra Jesus dette er. Enten vi avslutter eller går inn i et nytt år, så er Herrens hilsen: «Lede deg all tid!»

Når vi skal se tilbake på Herrens ledelse i dette år som ligger bak oss, så vil vi si: Herre! — Din vei er *Trofasthet!* Halleluja! Å kjenne Guds ledelse i sitt liv er fullkommen glede. David sier: «Gled deg i Herren! — Så skal han gi deg hva ditt hjerte begjærer!» — Ja, hva skulle vi mere begjære enn å se Guds herlige arbeid gå fram til seier i China som heime, ja overalt hvor hans ord går fram.

Vi ønsker å istemme vår røst med sangeren: «Herre! — Ditt lys bærer vei i mørket!»

Sjele som før levde i sorgedalen — er kommet inn på den klare lysets vei. — Jesus sier: «Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; — han har sendt meg til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, frihet for de fangne — løslatelsen for de bundne, til å utrope et nådens år fra vår Gud!

Ære være Lammet!

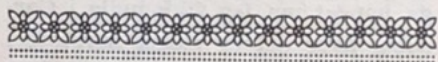
Dette er vårt arbeid; ti likesom Jesus før har åpnet denne vei, så følger vi etter i de gjerninger Han legger ferdige for oss sine tjenere på jord.

Det er godt å kunne fortelle fra China, at også i dette år har Herren besøkt oss med frelse i sin menighet. — «Store ting har Herren gjort og vi ble glade!» — Og nå er vår hilsen til dere, kjære venner heime: Gled eder med oss — ti Herrens

verk går fram! — Om vi skulle skrive i detaljer fra arbeidet så ville et brev bli alt for lite. Det kommer et ord fra Herren, just nå for meg, som lyder slik: «Herren din Gud er i din midte, en kjempe som frelser, Han fryder seg over deg med glede, han jubler over deg med fryderop.» Halleluja! — Amen!

Det er intet så dyrebart som når sjeler få se Jesus. — Sier farvel til hedenskapets mørke og lar Jesus få komme inn i hjerter og heim.

En dag kom en kristen kineser til

Det lakker mot høst.

Lykkelig er du som sår ved alle
vanne.

Som bringer livets bud til dem i dødens lande.

Om du med tårer sår, mens sæden
du strør ut,

Med fryd du høste får, når høstens
tid er slutt.

Oppløft, oppløft ditt blikk, se markene er hvite,

Og du som kallet fikk, du må ei kallet svike.

Drag ut, men skynd deg nå. Alt annet fra deg kast,

Du må ei nøle nå. Hans ærende har hast.

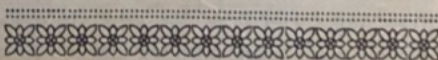
Så opp hver sjel til strid, til virke Herren kaller,

Snart er ei mere tid, nå nattens skygger faller.

Grav ei i jorden ned de pund som Gud deg gav.

Ut i hans vingård gå. Arbeid mens det er dag.

Oskar Moen.

vår stasjon og fortalte så gledebringende: «Herren gjør underbare ting iblant oss,» sa han. «Igår når vi hadde bønnemøte i mitt heim, så var det flere fra byen her som bestemte seg for å tro på Jesus. — Just gjennom disse trengsler som har møtt oss har Herren på en spesiell måte utrakt sin arm til frelse og nå ser folket at de behøver frelse.» — Han gråt og lo når han fortalte om Herrens gjerninger. Hvilken trofast arm som hadde omringet dem alle som trodde på Herren. Han er en av våre kjære kristne som Herren ønsker å utruste for sin gjerning.

En kvinne som var meget sjuk i den samme landsby, som vi bad for, ble herlig lægt. Hun hadde vatersot og var døden nær. Siden hun ble frelst og helbredet har hun vært et lys for Jesus, i det flere har sett hva Jesus har gjort og har så begynt å tro på Herren. Også barna er veldig grepet av evangeliet. En liten småpike i Lantsun som så flittig går på søndagsskolen er nå et lite lys i sitt heim. En dag fortalte hennes mor: Jeg får ingen fred, for min pike vil endelig at jeg skal gå å høre om Jesu-læren, sa hun. Når hun kommer heim fra søndagsskolen, så synger hun og ber til Jesus og hun er så glad og sier: «Manma! — Jeg liker å høre om Jesus, det gjør meg så glad; men du må også bli med meg å høre om ham.» Stakkars lille småpike, hun hadde ingen mor til å hjelpe seg på denne himmelske vei. — Men, tenk så stort kjære søsken — hun var alt blitt en *sjelevinner for Jesus!* — Tenk! — Du kjære søster og bror/ heime i Norge som har mor og far og søsken og dertil en stor menighet som kan hjelpe deg framover på veien. Men tenkt deg nå her ute i China, hvor mange det er som ingen hjelp har. Derfor be for dem. Det er intet arbeid som er slik vekt i som

Hvordan ekte perler blir til.

Lidelsens gåde.

Det er meget lærerikt å betrakte på hvilken måte en ekte perle blir til. Et fremmed legeme, et sandkorn eller lignende kommer tilfeldigvis inn i perlemuslingen. Perlemuslingen som er meget ømtålig, lukker straks sitt skall og så avsondrer den en slags forunderlig perlemorveske. Det fremmede legeme innkapsles litt etter litt av perlemor og etterhvert forvandles den til en glinsende perle.

Perlen begynner altså med lidelsen, det er naturens ordning. Det er gitt oss til en herlig lærdom. Hver perle, dannet i mennesket, begynner og fullføres gjennom lidelsen. Alt som er skjønt, edelt og verdifullt fullføres gjennom lidelsens prosess.

Inn i sjelens dyp kommer en liten splint. Den kan ha mange navn: Forurettelse, feilslagne forhåpninger, skuffelse, sorg, nederlag og misforståelser. Alt dette er fremmede legemer, som ikke hører hjemme i vår organisme, og som gnager og smerter.

Når talen er om lidelse og smerte, så tenker de fleste på legemlig sjukdom og lidelse, men der er minst likeså meget sjelelig, skjult indre smerte i verden. Innre blødende sår. «Han viste seg glad, mens hjertet var nær ved å briste» . . . Hvor mange er det ikke som bærer på sjelelige lesjoner, folk som tilsynelatende har det så godt i verden, sunnhet og velvære, og dog er deres sjele gjennomboret av skarpe piler, sår slått av mennesker, kanskje slike som står dem nærmest i livet. Tenk på drankerens hustru, den besvekne, bedradde hustru, på en mot hvis barn er utakknemlig mot henne, på en kristen pike i en ugudelig krets som bare ler av hennes kristendom. Jo, det kan være kors nok. Det er ikke bare de som er martyrer der treder på skafottet eller brennes på bålet. Mange martyrer fins i det daglige liv, hvis hele liv er et martyrium, og er ikke dette nesten verre enn en hurtig død? Og sikkerlig er

det at sjelelige lidelser er meget verre enn de legemlige. For sjukdommens smerte kan man søke hjelp og trøst hos mennesker, få medikamenter og medisiner som lindrer og stimulerer, det samme kan man vel delvis også med den sjelelige lidelse.

Men den smerte som lodder dypest er den smerte som er av den art at man ikke orker å åpne seg for noe menneske. Lik perlemuslingen lukker man seg til, kapsler seg inne, man gjemmer sin sorg og sin gremmelse. «Hjertet kjenner sin egen smerte og i den blander ingen fremmed seg inn,» sier vismannen. Meneskjehjelp synes mange ganger så nytteløst, når det riktig røyner på, ord blir så fattige og her må hjertet tale. Hvor verden også kan være fattig på hjerter, det merker man best da. Den som skal hjelpe nå må føle han er i smertens innerste helligdom.

«Jeg ønsket sunnhet, men du, Herre from, meg rakte sjukdoms bitre kalk og bød:

«Tred inn, mitt barn, i smertens helligdom. Min nåde er deg nok,» din milde stemme lød.»

Men Guds barn er ikke overlatt bare til menneskehjelp med sin smerte. Nei, Gud skje takk og lov! De har en venn å gå til, en alltid trofast venn. Og enten nå din smerte bunner i tapet av legemlig sunnhet, tapet av jordisk vinning eller dine kjære, så vet du alltid hvor hjelpen og trøsten er å finne. Også du med den lønnlige smerte som du ikke kan tale med noen om — du også kan gå til Jesus med den.

«Si allting til Jesus, han kjenner deg så vel, Han vet hva som trykker og engster din sjel. Om dine beste venner deg enn kan misforstå,

din Jesus deg dog kjenner, til ham du trygt kan gå.»

Ja, hva annet var vel smerten tenkt til av ham som ga deg den enn at den skulle bringe deg nærmere hen til ham. Og smerten har en forunderlig evne til å drive oss til Gud. Gjennom prøvelsenes og lutringens ild føres du gjennom lidelsen hen til ham som er smertens mann og som er forsøkt i alt i likhet med oss, dog uten synd. Og et

bedre sted å gå til med smerten enn hen til Jesu kors finnes ikke.

Der kan du utøse ditt hjerte for alt som trykker og trenger deg; for i Jesus finner du en venn som forstår deg og har medynk med dine skrøpeligheter. Hos Jesus blekner all jordisk prakt og herlighet. Her ser du gåtene oppklaret, egenviljen kues og hovmotet bøyes. En fast tilitt til ham som kjenner deg så vel vekkes i din sjel og du ber fra hjertets dyp: Skje ikke min, men din vilje, o Gud! Da har smerten utrettet noe i deg, nemlig underkastelsen under Faderens vilje. Da begynner du å forstå noe av lidelsens hensikt og mål med deg, den skal utvirke noe i ditt liv,

Lidelsen skal bringe oss inn i sjelens vekkelse, inn i selvransakelse og selverkjennelse. Når vi så er kommet dit da fylles vår sjel umerkelig med Guds fred og Guds trøst og sjelen begynner å innkapsle den splint som matret og svidde. Man vil, som Paulus, føle seg vel tilmote i nød og smerte. Tornen i kjødet er der, men nåden oppveier alt. Så dannes etterhvert ved de smertelige erfaringer de lysende perler. «Trengheten virker tålmodighet, og tålmodigheten et prøvet sinn og det prøvede sinn håp, og håpet gjør ikke til skamme.» Så dette er perler som kun dannes gjennom trengheten.

For den som har vært i lidelsens helligdom og stiftet bekjentskap med ham, som er vel kjent med smerte, og i trengheten funnen såre stor, «for ham blir det bitre til fred, og han takker Gud endog for lidelsen, for allting tjener til gode.

Axel Nilssen.

Hilsen fra leserne.

Jeg er svært lei for at disse penger ikke er sendt tidligere, men jeg har hatt endel pengevanskeligheter en tid og det har ikke vært mulig for meg å betale for. Imidlertid har jeg nå fått noe bedre fortjeneste og jeg sender hermed skyldig kontingent samt kontingent for 1941, 1942 og 1943 à kr. 4.50.

Samtidig takker jeg for at De i alle disse år har sendt meg bladet på tross av manglende kontingent. Vil også takke for det gode og upartiske stoff jeg alltid finner i bladet.

Med hilsen.

A. — sea.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Nybrott.

«For så sier Herren til Judas menn og til Jerusalem: Bryt dere nytt land — — —». (Jer. 4, 3).

En av de oppgaver vi som frie venner har i vår tid er å bryte nytt land når det gjelder vår forkynnelse og kristelige arbeid. Arbeidet på misjonsfeltene i utlandet er for en stor del stengt nå, men vårt eget kjære land har mange felter som ligger åpne for oss og venter på bearbeidning. Det er noe av en skam å være nødt til å konstatere at vi erobrer så lite nytt land. Vi er naturligvis glade og takknemlige over det som blir gjort, men det er alt forlite. Vi må mere planmessig gå inn for denne oppgave.

Nord-Norge er åpnet for evangeliet nå og overalt derfra meldes om åpne hjerter og forlite arbeidere. Må vi benytte denne åpne dør og støtte vitnene der nord og sende nye.

Så har vi store og små steder like utenfor våre dører som helt mangler regelmessig virksomhet. Bare i distriktet omkring Sarpsborg regnet vi ut for en tid siden at det var plass og behov for minst 5 forkynnere hele året rundt hvis man skulle nå og beholde de steder hvor det gis muligheter for virksomhet. Tallet kunne gjerne fordobles også uten at det ble for mange.

Men det mangler penger. Vi har brukbare krefter nok. Flere er kalt til evangelistgjerningen, men det er som på Nehemias tid at prestene og levitene ikke fikk sitt opphold som de var lovet og de måtte ta fatt med annet arbeid. Det som trenges er offersinn og plan i arbeidet og vi skal vinne mye nytt land for Heren Jesus.

Bed over denne sak og husk: Hvis vi ikke benytter den anledning Gud gir oss mister vi den.

Nye abonnenter

kan vi igjen notere siden sist. Det er ikke så mange, men det går da den rette vei. Ved litt arbeid kan det godt la seg gjøre å fordoble antallet på abonnenter i år. Forsøk å tegn om ikke mere en en ny abonnent.

Kontingenten

kommer bra inn og det trenges, da alle utgifter stiger. Hvis alle sendte sin kontingent nå så ville det bli lett å arbeide framover. Vil dere ikke gjøre det?

Bladmisjon

Vi leste i et av våre bytteblad en redegjørelse for hvor meget det var kommet inn til bladmisjon og ønsket at vi var i den stilling at noen av våre venner fikk det lagt på sine hjerter å støtte denne sak. Vi kan aldri nå så langt og så mange med våre ord som med et blad. Sjele kan vinnes, Guds barn oppbygges og offersinnet oppflattes ved lesning av et kristelig blad. Støtt oss i dette arbeid.

Vi kan ennu skaffe

nye tingere på bladet fra 1. januar. Blant de mange gode artikler kan vi nevne «Fra Martyrtiden» i nr. 2. Vi har fått mange bevis for at den er blitt til velsignelse. Beretningene fra misjonærenes historie og de andre ting er også gode saker. Bestill bladet til en av dine venner nå. Prisen er kr. 4.50 pr. år.

„Rydningssmannen“

heter et nytt månedsblad for predikanter som utkommer hver måned i Sarpsborg. Bladet er særlig tilegnet predikanter og forsamlingsledere. Det redigeres av forfatteren Harald Stene Dehlin.

Bladet er jo i første hånd for emissærer og ledere innen de lutheriske kretser, men det har mange sannhetsord og vink å gi alle som arbeider i evangelisk tjeneste.

Prisen er meget rimelig. Kr. 2.00 pr. år.

Frelsesglede og tillit.

Mel.: «Da Jesus setter sjelen fri».

Jeg er så glad at jeg er frelst, jeg bytter ei med hvem som helst, ti Jesu blod har kjøpt meg fri fra Syndens dom og slaveri.

Kor:

Haleluja, nå er jeg fri fra syndens dom og trelleri, ti jeg er løst med Jesu blod som han på korset flyte lot.

Jeg synger nå så glad min sang, og priser Jesus dagen lang, fordi han selv mitt offer var, og syndebyrden min han bar.

Om motgang så jeg møte får, jeg innenfor nådens trone går. Og ved det kjære Jesu navn, det alt må tjene til mit gagn.

Jeg alt ut av hans hånd nå tar, nå kan jeg sie: «Abba far.» Jeg er så trygg og sikker her, ti Jesus selv min broder er.

Og når mitt liv på jord er slutt, den gode strid er kjempet ut. Et rom i himlen ferdig er, og arven venter på meg der.

A, du min venn som borte går, du vet vel hva lønn du får. «Det døden er,» så sier Gud. Derfor vend om og lyd hans bud.

Kor:

Der ennå tid er, kjære venn, kom og bli med til himmelen. Du samme glede da vil få, om blott du på hans vei vil gå.

Fra de frie misjonærers historie.

Vi er alle kalt til å få del i frelsen og vi er alle kalt til å arve velsignelsen til et evig liv, men det står om noen som er kalt til apostler og evangelister o. s. v.

Det står om Jeremias: Før jeg dannet deg i moders liv kjente jeg deg og forenn du kom ut av moders skjød helliget jeg deg og satte deg til en profet for folkene, og Paulus som hadde gått sin egen vei, og endog forfulgt Guds menighet sier etter at han hadde møtt Jesus på veien til Damaskus: «Men da han som utvalgte meg fra moders liv, og galte meg ved sin nåde fant det for godt å åpenbare sin sønn i meg, for at jeg skulle forkynne evangeliet om Kristus blant hedningene.» — Paulus var kalt av Gud til tjeneste derfor kunne han fullføre den tjeneste Herren hadde satt ham til, og slik er det med den enkelte Herren kaller. Men, — det betyr ikke det samme som at den som har fått kallet fra Gud til en bestemt gjerning eller oppgave, føler seg skikket, ferdig og moden til den gjerning Heren kaller ham til.

Det var nok ikke for ingenting Herren ledet Jeremias ned til pottemakerens hus og viste Jeremias ganske enkelt hvordan pottemakeren gjorde sitt arbeid på hjulet. Den gjerning Jeremias var kalt til kan vi ut fra det første kapitel forstå var en vanskelig oppgave, det var frykt i Jeremias hjerte for å stille seg fram for folket, og han sier: «Jeg er for ung og forstår ikke å tale;» men Herren som hadde kalt Jeremias kom ham tilhjelpe og rørte ved hans munn og sa: «Se, jeg legger mine ord i din munn, frykt ikke, jeg er med deg!»

Herren er den samme idag som på profetenes og apostlenes tid, han hjelper dem som tar sin tilflukt til ham. Da Herren kalte meg til sin tjeneste, var jeg ganske ung. Alle rede fra barneårene hadde jeg dragsel til misjonsmarken, men da jeg var 24 år gammel kom kallet, klart og tydelig forstod jeg Herrens ledelse med meg. Etter 3 års forløp reiste jeg året 1922 ut til det land Herren hadde kalt meg og som siden har vært min livsoppgave.

Minnet om den første tid i China

står enda levende for meg. Et mylder av mennesker, de skitne, trange gatene, fattigdom og nød overalt, alle tiggerne i sine filler med gryten i den ene hånd som de får maten i og stokken i den annen som de verger seg mot hundene, og herreløse, utsultne hunder, som det myldrer av i China. Også alle avgudene i papir, stokk og stein, som var det første vi møtte når vi kom inn i et hus. Jeg minnes også nettene med alle de forunderligste lyder. Vekterne begynte å gå sin første runde kl. 8 og slå på trommer og klapre med stokken og rope ut hvilken nattevakt det var. Den siste runde gikk kl. 4 om morgenen. Av og til går en chineser forbi misjonsstasjonen og hyler og huier av all kraft for å skremme bort alle onde ånder, — og så er det hundene som uler og bjeffer og verst er det når det er månelyst, for da hyler de mot månen hele nettene igjennom.

Det som grep meg mest var all nøden. Aldri hadde jeg trodd det var så megen lidelse og nød i vår tid. Ja, selv dyrene led uendelig, og det ble så levende for meg det ordet: «Hele skapningen sukker etter forløsning.»

Samtidig ble det et rop i mitt hjerte til Gud at han måtte istandsette meg til hva han hadde tenkt å bruke meg til. Jeg følte meg så liten og fattig, og kunne ikke forstå hva Herren hadde ment med å sende meg ut til all denne nød, som jeg så lite kunne avhjelpe. Mitt hjerte gråt og jeg bad til Gud at han måtte danne meg og velsigne meg, slik at jeg kunne få være en hjelp for chineserne.

Når jeg tenker på min første periode derute, så står den for meg som en tid i pottemakerens hånd, — jeg takker ham for det. Hvilken forunderlig kjærlighet Jesus har til den enkelte av oss.

Etter 8 års fravær kom jeg heim til Norge i juni 1930. Det var tungt å skilles fra chineserne. De hadde blitt så kjære for meg. De gråt og ba meg komme snart igjen og så at de skule be til Gud at jeg måtte komme igjen om noen måneder.

Gud har på en forunderlig måte velsignet arbeidet i Cing Yuan, som

ble åpnet når jeg kom tilbake våren 1932. Aret etter kom str. Aasta Thunen og vi har siden fått erfare Guds underbare trofasthet og har fått se hans løfter oppfylt. De dypest falne har Gud frelst og døpt i sin velsignede ånd, besatte har blitt løst og sjuke helbredet og opiumsrøkere befriet. Det er alt Guds kjærlighet og nåde.

Så kom krigen i 1937 mellom Japan og China, vi hadde da også overtatt arbeidet etter br. og str. Bernh. Nilsen på Tai Yuan Hsien misjonsstasjon. Nilsens hadde reist heim en måned før krigen brøt ut. Under denne tid fikk vi også på en underbar måte erfare Guds trofasthet. Gud bevarte både oss, de troende og misjonsstasjon, både i Tai Yuan Hsien og Ching Yuan.

Det var en redsel og panikk og uendelig lidelse for chineserne som krigen førte med seg, men gjennom lidelser og savn var det mange som søkte Gud og fant frelse, de forstod at deres egne Guder kunne ikke hjelpe dem. Aldri har det vært så åpent for evangeliet som da. De kom til oss og spurte om veien, og mange, mange ble høstet inn som aldri før hadde tenkt på sin sjel.

Mange opiumsrøkere ble frelst.

Når jeg nevner opiumsrøkere, ser jeg for meg mange uhyggelige tragedier jeg har vært vitne til. Jeg ser den fryktelige ødeleggelse av liv, moral, selvaktelse. Ja, en slik elendighet at hjertet krymper seg i meg. Jeg har ikke ord til å skildre denne forferdelige forbannelse som China lider under. — Rike, lykkelige heim er lagt øde, hustruer og barn er blitt solgt. Opiumsslaven viker ikke unna for tjueri og mord for å skaffe seg giften.

Kan de hjelpes? Ja, Guds evangelium har makt til å sette den plagede i frihet, og til å løse den bunne. Flere av våre evangelister og mange av de troende har vært opiumsslaver, men er idag nye skapninger i Kristus Jesus.

Gud har spesielt lagt disse stakels mennesker på mitt hjerte og vi har de siste årene tatt inn på stasjonen mange opiumsslaver og de har blitt løst og frelst.

Gud er allmaktens Gud.

På grunn av plassmangel har vi ikke kunnet ta imot mer enn 2—3 at gangen, men nå har Gud gjort det slik at når vi kommer ut, skal

FRA ROSSFJORD.

«— En bolig er den eldgamle Gud og her neden er der evige arme.»

5. Mos. 33, 27.

Kjære venner!

Har nettopp mottatt «Misjons-Røsten» og sett gjennom den. Med ett slo det ned i meg å sende en liten hilsen. Gjennom alt kjenner jeg å kunne utbryte: «En bolig er den eldgamle Gud». — Tenk en bolig. Ikke et flott minnemerke, eller en bauta med vakker inskripsjon. Nei, en bolig. Hvor det er godt med det som heter hus i disse tider. Boliger. — Ja, det har vi i Nord-Norge fått erfart i denne vinter, og det erfarer vi hver dag. En kulde på ca. 40° ÷ C. og da det slo litt om fikk vi et rasende veir med snøstorm, så alt stod i kok. Veier ble over alt slettet med jorden. De svereste plogbiler måtte gi opp. Så sitter vi her i en verden for oss selv. Men hvor det er godt å ha en «Bolig» — selv om den er liten og ringe, den er dog vår bolig og beskyttet oss for uveiret, varmer og verner. «En bolig er den eldgamle Gud.»

vi få bygge opp en heim, opiums heim (også et svar på bønn) så vi kan ta imot flere, både kvinner og menn.

Vi kom heim fra China i okt. 1939 og hadde tenkt å reise ut igjen sist høst, men på grunn av de forhold som råder i verden nå kunne vi ikke komme avsted. Dog, Gud har ikke forandret seg, han har en gang for alle seiret over makter og myndigheter. Så, venner: Vi må ikke la hendene synke og tenke det er forbi med misjonsarbeidet. Vi har ansvar — åndelig og økonomisk — for den store flokk av vitner som står derute, og alle de tusinder av kristne som er vunnet på de forskjellige misjonsmarker. La oss holde dem oppe på bønnens armer. Vi må ikke løpe bort fra ansvaret, selv om det nettopp nå er vanskelige tider. — La oss gjøre det gode og ikke bli trøtte; for vi skal høste i sin tid såfram vi ikke går trøtt.

En hjertelig hilsen til alle misjonsvenner.

Eders i Jesus,

Alfhild Bjerva.

— Venner, har vi forstått dette i denne tid? Vi har vel ikke glømt det? Men nå er det jo slik at skal boligen bli oss til nytte må vi gå inn i den, først da får vi kjenne varme og tryggheten. Det hjelper ikke å stå utenfor å se den vakre fasade, vi fryser oss ihjel av det. Nei, inn må vi. I disse tider ber den Herre Jesus oss å gå inn med Ham. Ett med Ham. I Kristus. «Gå inn til din fader i lønndom, og lukk så all verden ut, da gives deg budskap i ånden, til sjele der lenges mot Gud.»

Hvor jeg ønsker å rope i denne tid til alle mine brødre, og vennene for øvrig: Vår bolig er den Herre Jesus. La oss gå inn i Ham. Der har vi alt hva vi trenger, for dette liv og for det tilkommende. Halle-luja!

Av «Misjons-Røsten» ser jeg nye kjære navn. Jeg stanser foran denne lille notisen: «Flere nye arbeidere.» — Da med ett stiger et spørsmål til Herren: Hvorfor? Har i lengere tid bedt Herren sende oss vitner til Nord-Norge. Vi kunne ikke og turde ikke henvende oss til noen, det var om å gjøre at Herren fikk lede de rette vitner til de plasser Han hadde bestemt. Så en dag får vi brev fra vår kjære unge bror Trygve Lie. Han er så vidt vi kan forstå en Kristus-grepen ung bror. «Ung, frelst og glad, æren skal Jesus ha.» — Han hadde kall til Nord-Norge og ville gjerne med den gamle Herrens profet si: «Herre, her er jeg. Send meg.» Det lar seg ikke beskrive den glede som fylte våre hjerter da vi fikk denne meddelelse om at vi kunne vente en ny mann. Jeg meddelte nyheten til venneflokken og sammen taket vi Gud. Så ville Herren høre oss og svare på vår bønn. Vi var alle på «Tabor.» — Fikk underretning om hva tid br. Lie skulle reise fra Fredrikstad, og vi hadde bestemt vennesamvær på «Eben-Ezer» hvor vi skulle ønske vår unge bror velkommen og hygge oss sammen. Han skulle få sitt heim her på Solheim, og vi skulle virke her på stedet og ellers hvor Herren måtte lede. Vi har en stor prektig søndagsskoleklasse. Det er min hustru som le-

der den, men nå gledet hun seg til å få hjelp blant barna.

Mens vi gikk her og ventet, brøt uveiret løs. Det var som de vildeste krefter var sluppet løs. Snøen pisket mot rutene så vi fryktet de ville knekke. Huset ga seg for hver gang uveiret tok i det. Vi fryktet her vi gikk inne i stuene. Vi visste jo at i denne tid skulle vår bror være på reise. Hver gang telefonen ringte tenkte jeg at nå var Lie kommet til Finnsnes, hvor vi skulle møte ham. Men hvorledes å komme fram til Finnsnes i dette forferdelige veir. Vi ventet og ventet, men kanskje vi bad for lite. Herre tilgi Du oss vår sløvhed når det gjelder bønn og forbønn.

Så en dag, den verste av alle, ringte telefonen. Jeg tenkte nå er Lie kommet til Finnsnes, men hvorledes å komme dit å møte ham. Jeg tok telefonen. Det var et telegram. Det gikk en frykt gjennom meg. Det lød:

«Forlist ved Brønøysund, har mistet alt. Reiser heim. Lie.»

Venner, dere kan ikke forstå hva vi følte i den stund. Det nyttet ikke å ta rikstelefon med Brønøysund. Det var brudd over telefonnettet. Jeg sendte iltelegram. Gjorde hva gjøres kunne.

Nå er vel vår bror heime i Fredrikstad. Kanskje han er blitt så skremt at han ikke vil forsøke Nord-Norges tur mer. Tilgi at jeg skriver så utførlig om dette. Vil så gjerne at dere kjære venner skal føle med og forstå hva vi går igjennom her oppe. Jeg ser et navn til under samme notis. Det er Willy Holm. En broder fra Sarpsborg. Tro hvor han er havnet. Skulle like å komme i forbindelse med ham. Tror Herren vil gjøre noe for denne vår landsdel nå. I ånden synes jeg å høre suset av vekkelse. Er det sildegignet som nå skal komme? Gud gi det var det. Det har vært bedt meget for Nord-Norge. Dørene ut til misjonsmarkene er jo nå stengte, men døren til Nord-Norge er åpen idag. Har dere tenkt på dette? Men så er det et ord som jeg har grunnnet litt på. «Når husbonden har reist seg og har lukket døren.» Den er ikke lukket ennå. Gud være evig lovet. Men det tør hende at husbonden har reist seg. Kanskje hans

hånd bev
for nå å
send oss
Er så red
kraft vi s
består ik
kjenner
av verds
den den e
piskes a
kvitt inn
raliseren
oss. Hv
bolig er
luja!

Har va
funnet å
be med s
stort, vi
Vi har i
ung brod
fra Nord
for å følg
var en tu
og vi ha
har nå v
vitnet om
å høre h
som kom
gått lang
delt har
i Rossfj
det er n
som har
jeg ikke
skjellige
hadde en
ren var

Kan h
har det v
Kjenner
sammen,
sus. Og
etter son
ne sin sk
vandre i
hjerter,
stadfeste
tegn. D
ha skrev
redd du
alt dette
ser til vå
het å ta
som priv
av «Misj
lige» og
og ha al
Må He
ner i syd
re ting s
frimodig

FRA FINNMARK.

hånd beveger seg mot dørklinken for nå å lukke døren. Herre, send send oss vitner, brennende vitner. Er så redd vi holder på å miste vår kraft vi som er her oppe. Guds rike består ikke i ord, men i kraft. Jeg kjenner mitt eget hjerte så meget av verdslighet og materialisme. Verden den er som det opprørte hav som piskes av stormen, og går skumkvitt innover land. Må disse demoraliserende giftige bølger ikke nå oss. Hvor skal vi fly hen? «En bolig er den eldgamle Gud.» Halleluja!

Har vært ute med evangeliet og funnet åpne dører. Har også fått be med sjele. Men Nord-Norge er stort, vi rekker ikke mange steder. Vi har i disse dager besøk av en ung broder Simon Nordmo. En her fra Nord-Norge som har forlatt alt, for å følge i «Lammets spor.» Han var en tur sammen med meg før jul, og vi hadde det godt sammen. Han har nå vært ute på egen hånd og vitnet om Herren. Det er rørende å høre ham fortelle om de mange som kom til møtene, mange hadde gått lang vei. Som det før er meddelt har vi hatt en god bibeluke her i Rossfjord. Da jeg går ut fra at det er noen av de tilstedeværende som har sendt referat fra den, skal jeg ikke her komme inn på de forskjellige ting. Kan bare si at vi hadde en underbar tid sammen. Herren var i vår midte.

Kan hilse fra venneflokken. Vi har det velsignet godt her på stedet. Kjenner at vi mer og mer knyttes sammen, og ønsker å forherlige Jesus. Og vi skal få det enda bedre etter som den Herre Jesus får vinne sin skikkelse i oss. Må vi bare vandre i kjærlighet med ydmyke hjerter, da skal Herren gå med og stadfeste med sine medfølgende tegn. Det var meget mer jeg ville ha skrevet om denne stund, men er redd du broder Iversen blir trett av alt dette. Skulle du finne det passer til vårt kjære blad, så har du frihet å ta det inn. Det er jo skrevet som privatbrev. Men våre venner av «Misjons-Røsten» er jo «De helige» og med dem skal man dele alt, og ha alt felles.

Må Herren se i nåde til alle venner i syd og nord. Vi vil vente store ting av Herren og gå fram med frimodighet.

Fikk sådan lyst til atter å sende en liten hilsen til «Røsten»s lesere også fra det høye nord og dermed tilkjennegi hvordan vi har det. Den svunne tid har jo på så mange måter forandret alt, dog er vi gla for at Herren er den samme som før.

Med hensyn til virksomheten for Herren er nok vanskelighetene flere nå enn før, da de fleste lokaler ikke lenger er disponible. Hertil kommer så den voldsomme dyrtid som likeledes vanskeliggjør en del. Ved Herrens nåde samles vi dog til husmøter der hvor ingen annen råd er og Herren vedkjenner seg også dette og velsigner dem som ennå er åpne for hans godhet. En voldsom travelhet blant folket synes dog for meg å være langt farligere enn alt annet når det gjelder Herrens sak.

Alt det nye og travelheten i felleskap opptar sinnene så selv det «ene nødvendige» ser ut for å bli en bisak for det store flertall.

Må Herren åpne alles øyne så vi midt i denne tid forblir å være seende — oppnår Herren dette med sitt folk i syd og nord ja over alt, da vil også denne tid tjene oss alle tilgode, så vi går lutrede og rede — den kommende tid imøte.

Så vidt vites lider ingen ennå nød. Herren er god, et *vern på* trengselens dag. Han kjener dem som tar sin tilflukt til Ham.

Sangerens ord er ennå sant når han sier: Våre prøvelser de blir så små og ringe når Han for hjertet åpenbarer seg.

Jesus Kristus lever, og ingen av dem som ser hen til Ham skal komme på skam.

Midt i alt kavet og travelheten er det dog noen som søker inn til Herren og blir berget.

Stort sett, kan det nok med sannhet sies med sangeren:

Midnatts mulm deg ruger over,
men Herrens time slår, hvo sover. —

Mulm og mørke dekker jorden, men ennå er det tid til frelse. Ennå sier Jesus kom!

Han skal svare med frelsende storverk fra sin høye himmel.

Hjertelig hilsen til eder alle fra eders lykkelige i vingården (Nah. 1, 7)

Didrik T. Solli.

Derfor nåde over all nåde å være med å rope ut det glade bud om befrielse i Jesu navn, just nå. Befrielse fra synd og mørke og død og alt som engster.

Herrens time slår; — medens hedningene larmer, ruster Herren sin hær for oppbrudd.

Kjære leser: Tap ikke motet, Herren er nær. Se ikke til bjergene, de stenger kun for synet. Stig frimodig i tro til Gud opp på bjergene (Høys. 4, 8). Løft blikket over bjergene; ti fra Herren kommer vår hjelp.

Vil med det samme takke dere som også i de svunne år stod oss heroppe bi.

Takk for eders trofasthet. (Sal. 121, 2—4).

Hjertelig hilsen.

F. t. Hammerfest den 11/2—41.

Oskar Gamst.

På farten.

Siden årsmøtet har jeg, etter forsamlingens ønske, vært heime og deltatt med vennene i Misjonshuset. Vi har hatt gode møter og siste menighetsmøte var særlig godt. Etter at de forskjellige saker var behandlet hadde vi brødbrytelse og den Hellig Ånd falt iblant oss; for «vi hørte den tale med tunger og høylyt prise Gud.» Jeg tror at veien til stadig velsignelse i forsamlingene er å få menighetens lemmer i rett stilling og da er menighetsmøter av den største betydning. En av grunnene til de mange rivninger i forsamlingene er at man som regel har lagt an på å samle folk ved predikanter og glømt eller oversett den indre oppbyggelse. John Wesley sa en gang: «Å preke som en apostel og ikke samle de vakte og lede dem inn på Guds vei er bare å føde barn til mandraperen.» Det er en stor sannhet dette og det er en veldig oppgave å arbeide slik at man får lede de nyfrelste inn i ordet og i et stabilt menighetsliv. Ved å løpe etter predikanter kan man bli en rundanser som aldri får utrettet noe i Guds rike; men man blir en bedre tilhører også om man blir en stabil arbeider og tro medlem i den forsamling man er tilsluttet.

Så har vi hatt fellesmøter to gan-

ger siden jul. Siste gangen fra mandag 3 febr. til 14. febr. Møtene holdtes i de forskjellige forsamlingslokaler og de brødre som ellers tjener i ordet talte ved møtene. Besøket var bra og vi fikk be med frelsessøkende sjeler. Nå er det bestemt å ha et fellesmøte i uken vinteren ut og felles friluftsmøter til sommeren hver søndag etterm. før de ordinære møter.

Vi har hatt besøk av Thor Sørleie, Reidar Simonsen, Hans Utne, Trygve Lie, Arvid Bustgård, Thv. Karlsson m. fl. som alle har båret fram et godt budskap.

G. I.

Tanker ved årsskiftet.

For den som er aktiv med i det kristelige arbeid blir det som regel å stanse opp en gang i blant å revidere sin arbeidsmåte, sitt virke og endelig sitt livs syn på de forskjellige kristelige problemer man har hatt og fremdeles har. Forresten enhver troende burde gjøre det. Og nå ved årsskiftet passer det jo bra.

For enkeltes vedkommende, — noen ubøyelige sneversynte mennesker — ville det være av den aller største betydning om de fikk et mer utvidet syn og ble mer åpne for livsutviklingen også når det gjelder kristenlivet. En hel del står på stedet marsj, og med sin gode vilje våker de over at heller ingen andre må komme lenger. De vil helst holde det gående etter samme «stillestående» mønster, som de mener har vært bra nok i mange år, — de vil ikke en smule lenger. Her finner vi altså en av vanskelighetene i menighetens liv.

De unge vil fram og søker realitet i form av kristendom, men det er ofte de ikke blir forstått av de gamle. Man tror helst det er ære og berømmelse de hiker etter, og så blir de skjøvet ned. Vent, — blir det så ofte sagt.

Hvorfor ikke benytte de unge i sin aller første livskraft, når hjertet banker av begeistring for Guds rikes fremme, og frelsesgløden er der? Det er sikkert tusener av unge som litet eller intet har utrettet nettopp fordi de måtte vente både vel og lenge på anledning til å bruke sine åndelige og timelige evner i menigheten. De var unge. De var for uer-

farne, og så måtte de endelig ikke gå i veien eller forbi de gamle. Dette er tendenser som atter og atter gjentar seg.

Når det skal uttas noen til en gjerning blir det som regel tatt slike som har hendene fulle fra før. Hvorfor ikke prøve noen unge? De bør så tidlig som mulig komme med i arbeidet.

Når det gjelder evangelister, er det kanskje de unge som har døyyet mest. De er blitt i bakgrunnen fordi de ikke var erfarne nok. Istedet for å hjelpe fram en ung evangelist som ikke har den utrustning en gammel har, blir de istedet ønsket heim. Forsamlingene trenger både gamle og unge predikanter, og mer enn noensinne før lengter vi etter at Gud vil sende ut en skare unge, åndsfulle evangelister som kan sette glød og begeistring i forsamlingene. Former og læresetninger har vi nok av, men den enkle forkynnelse om blodet og forsoningen, som kan gripe synderen, mangler vi i høy grad.

Må det bli vår bønn for 1941. Høsten er nemlig stor.

Stefan Trøber.

Kvitteringer.

Årsoppgjør 1940 for Schrødermisjonen.

Arken, Eidsvoll	kr. 209.52
Evangelistmisjonen, Oslo	» 405.07
Haslum	» 116.92
H. og A. Jarnes	» 240.00
Møllergt. 38	» 420.00
Tilsammen	kr. 1,481.66

Jeg vil på denne måte vise vennene hvilke beløp som er innkommet til Schrødermisjonen i 1940, og jeg vil takke Gud for de glade givere. Han skal lønne igjen. I Jesu navn. Amen!

O. Pedersen.

Danmarksgt. 10 III, Oslo.

Den norske Congomisjon.

I annet halvår 1940 har jeg mottatt følgende beløp til virksomheten i Belgisk Congo.

Hamar, «Jo»	kr. 20.00
Halden, O. O.	» 50.00
Svelvik ved Astrid Holm	» 50.00
Moss, ved Lind	» 100.00
Moss, kv.misjon v. Olga Johansen	» 300.00
Moss, til nye misjonærer ved do.	» 235.00

Oslo og Sørkedalen, ved Fjeld 575.00
Oslo og Sørkedalen, søstrem, ved Anna Johansen 350.00
Drammen, Knoffsgt. 6 233.58
Dessverre er det fortiden umulig å komme i forbindelse med våre venner i Congo, men la oss huske dem i våre bønner, og holde ved i arbeidet herheime.

Erling Syvertsen.
Danvik pr. Drammen.

Inger Frellumstad, China. Inkommet i 2 halvår 1940 til misjonær Inger Frellumstad, China:

Fra misjon i Sande	kr. 119.65
Fra misjon i Holmestrand	» 155.00
Bøsepenger v/ fru Volden	» 20.00
Fra ubenevnt 2 amer. dollar v/ fru Jenny Frellumstad.	

Hjertelig takk.

Men gløym ikke å gjøre godt, og å dele med andre. Ti slike offer tekkes Gud.

Johan Reiersen.

Kvitteringer

for mottatte bidrag i 4. kvartal 1940 til misjonærene Signe Pedersen og Inga Johnsen, Peking:

16/10 Frk. Fredrikke Askevold, Oslo	kr. 10.00
12/11 Ubenevnt	» 75.00
29/12 En søster, Oslo	» 30.00

hvorfor jeg på misjonærenes vegne takker hjerteligst. Gud velsigne hver enkelt av eder.

Da det ser ut som om der i den nærmeste framtid vil bli anledning til å sende ut midler til misjonærene, anmoder jeg herved inntrengende vennene til snarest mulig å innsende til meg de beløp som siden april måned er avsatt til misjonærene. Jeg har f. t. ca. kr. 390.00 til dem; men det forslår jo litet da de ikke har fått noen understøttelse herfra siden mars måned. Gud vil lønne og velsigne eder!

Med broderlig hilsen.

Th. Wessel, kasserer.

Rettelse.

I forrige nr. stod en liten notis om at br. Trygve Lie forliste med «Ryfylke». Det er feil. Det var «Erling Jarl» som forliste.

Br. Lie tenker å reise nordover så snart det åpnes vei for ham. Han reiser nå rundt iblant de venneflokker her sydpå som ønsker besøk av ham og drar så nordover. Vi vil be vennene støtte ham med bønn og midler. Br. Sollie venter ham og trenger hjelp i arbeidet.

Nord-Norge trenger arbeidere.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.